

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face. Her right eye is a vibrant, unnatural blue, while her left eye is partially visible and appears normal. She has light skin with numerous freckles across her nose and cheeks. Her hair is dark and messy, framing the right side of her face. Her lips are slightly parted, showing a hint of red lipstick. The overall mood is mysterious and intense.

FALEŠNÁ
SVĚDKYNĚ

**KARIN
SLAUGHTER**

FALEŠNÁ
SVĚDKYNĚ

**KARIN
SLAUGHTER**

**FALEŠNÁ
SVĚDKYNĚ**

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Falešná svědkyně
Název anglického originálu: False Witness
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: William Morrow, An Imprint of HarperCollins Publishers,
2021
Grafika obálky: Emotion Media, Poland
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2021 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021

Úryvky písní z muzikálu *The Music Man* od Meredith Willsona
(v překladu Kristýny Kučerové).
Úryvky z Portugalských sonetů od Elizabeth Barrett Browningové
(v překladu Hany Žantovské).

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho
části v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC,
New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins
Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez
souhlasu vlastníka.

Fotografie na obálce: © Magdalena Russocka / Trevillion Images
Fotografie autorky: © Alison Rosa
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A
02-672 Warszawa, Poland

ISBN: 978-83-276-6851-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6852-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6853-0 (PDF)

Věnuji svým čtenářům.

Minulost nikdy není tam, kde si myslíš, žeš ji zanechal.

Katherine Anne Porterová

LÉTO 1998

Z kuchyně Callie slyšela, jak Trevor ťuká prsty do akvária. Sevřela v ruce vařečku, kterou míchala těsto na sušenky. Je mu teprve deset. Dost možná ho ve škole šikanují. Jeho otec je kretén. Kluk je alergický na kočky a bojí se psů. Každý psychiatr by vám řekl, že dítě terorizuje nebohé rybičky, protože se zoufale snaží na sebe upozornit. Jenomže Callie měla co dělat sama se sebou.

Ťuk ťuk ťuk.

Promnula si spánky, aby zahнала počínající bolest hlavy. „Treve, ťukáš do akvária, i když jsem ti říkala, abys to nedělal?“

Ťukání ustalo. „Ne.“

„Určitě?“

Ticho.

Callie vyklopila těsto na pečicí papír. Ťukání se ozvalo znovu, jako metronom. Do tříčtvrtěčního taktu přidávala na papír další hromádky.

Ťuk ťuk plesk. Ťuk ťuk plesk.

Právě zavírala dveře trouby, když se Trevor znenadání vynořil přímo za ní. Jako sériový vrah. Objal ji a prohlásil: „Mám tě rád.“

Přitiskla se k němu stejně silně jako on k ní. Díky pevnému sevření trochu povolilo napětí v hlavě. Políbila Trevora

na temeno. Ucítila na rtech slanou chuť, bylo vedro k padnutí. Stál naprosto v klidu, ale jeho nervózní energie jí připomínala stočenou pružinu. „Chceš vylízat mísu?“

Odpověď přišla dřív, než stihla dokončit větu.

Přitáhl si k lince židli a strčil hlavu do mísy jako medvídek Pú do sklenice s medem.

Callie si otřela pot z čela. Slunce zapadlo už před hodinou, ale dům byl pořád rozpálený. Klimatizace skoro nefungovala. Trouba proměnila kuchyni v saunu. Všechno bylo lepkavé a vlhké, ji a Trevora nevyjímaje.

Otočila se ke kohoutku. Studené vodě se nedalo odolat. Opláchla si obličej, a aby potěšila i Trevora, nastříkala mu trochu zezadu na krk.

Když utichlo chichotání, Callie umyla vařečku. Odložila ji do odkapávače vedle zbytků od večeře. Dva talíře. Dvě sklenice. Dvě vidličky. Nůž, kterým Trevorovi rozkrájela párek. Lžička od worcestrové omáčky smíchané s kečupem.

Trevor jí podal mísu, aby ji mohla umýt. Levý koutek se mu zvedl nahoru, když se usmíval. Celý otec. Stál vedle Callie u dřezu a bokem se k ní tiskl.

„Ťukal jsi do skla akvária?“ zeptala se ho.

Pohlédl na ni. V očích se mu zablesklo, když rychle přemýšlel, jak se vymluvit.

Přesně jako jeho otec. „Říkala jsi, že to jsou rybičky pro začátek. Že asi nepřezijou.“

Cítíla, jak se jí na jazyk dere nepěkná odpověď. Přesně takhle by nejspíš zareagovala její matka. *Tvíj děda taky umře. A proto pojedeme do domova důchodců a napícháme mu jehly pod nehty?*

Callie to neřekla nahlas, ale cítila, jak se Trevor ještě víc stahuje. Vždycky ji znepokojovalo, jak moc je napojený na její vlastní emoce.

„Tak jo.“ Otřela si ruce o kraťasy a kývla směrem k akváriu. „Měli bychom pro ně vymyslet jména.“

Tvářil se ostražitě, vždycky pochopil vtip až jako poslední. „Rybičky nemají jména.“

„Ale jistěže mají, hlupáčku. Přece se první školní den nezdraví: ‚Ahoj, já jsem ryba.‘“ Jemně ho dostrkala do pokoje. Dva dvoubarevní slizounci nervózně plavali kolem dokola. Sestavování nádržky se slanou vodou Trevora moc nebavilo, zato když koupili rybičky, věnoval jim maximální pozornost.

Callie luplo v koleno, když si klekala na zem před akvárium. Bodavá bolest ovšem byla snesitelnější než pohled na Trevora, který špinavými prsty zapatlal sklo. „Co ten maličký?“ Ukázala na menší rybičku z páru. „Jak se bude jmenovat?“

Trevorovi se levá strana úst zkroutila do potlačovaného úsměvu. „Návnada.“

„Návnada?“

„Připloujou žraloci a sežerou ho!“ Trevor propukl v záchvat hlasitého smíchu a začal se válet po zemi.

Callie se pokoušela rozmasírovat koleno. Rozhlédla se po pokoji a jako obvykle ji zachvátil pocit deprese. Flekatý koberec sem položili koncem osmdesátých let. Světla z ulice dovnitř pronikala kolem pomačkaných okrajů oranžovo-hnědých závěsů. V jednom rohu stál plně vybavený bar a za ním kouřové zrcadlo. Z držáku u stropu visely skleničky a kolem dřevěné lepkavé desky ve tvaru písmene L byly rozestavené čtyři kožené barové stoličky. Obýváku vévodila obrovská televize, která vážila víc než Callie. Na obou koncích oranžové pohovky byly vysezené důlky. Světlo hnědé klubovky měly na opěradlech skvrny od potu. Područky propálené od cigaret.

Trevor ji chytil za ruku. Opět vycítil její náladu.

„A co ta druhá?“ zkusil to.

Usmála se a položila si tvář na jeho hlavu. „Co třeba...“

Hledala nějaké pěkné jméno. Anča Vička. Čingiz Kapr. Tlustýn Greene. „Pan Dar-Cejn?“

Trevor nakrčil nos. Nebyl fanouškem Jane Austenové. „Kdy přijde táta?“

Buddy Waleski chodil domů, kdy se mu zrovna zamanovalo. „Brzy.“

„A sušenky už jsou hotové?“

Callie se namáhavě postavila a vykročila za ním do kuchyně. Podívali se na sušenky přes dvířka trouby. „Ještě úplně ne, ale než se vykoupeš...“

Trevor se rozběhl chodbou. Bouchly dveře u koupelny. Slyšela skřípající kohoutek. Vodu tekoucí do vany. Tiché pobrukování.

Amatér by slavil vítězství, jenomže Callie nebyla amatér. Počkala pár minut a pak pootevřela dveře do koupelny, aby se ujistila, že je Trevor skutečně ve vaně. Zastihla ho právě ve chvíli, kdy nořil hlavu pod vodu.

Ale mýdlo v ruce neměl, takže pořád ještě nebylo vyhráno. Byla vyčerpaná, záda ji bolela a v koleni píchalo, když se vydala chodbou zpátky. Zatnula zuby, aby vydržela bolest, než se dovléče k baru a do sklenice na martini nalije spritu a rum Captain Morgan v poměru jedna ku jedné.

Callie si dopřála dva doušky, pak se sehnula a zkontrolovala blikající světélko pod barem. Digitální kameru objevila před několika měsíci úplnou náhodou. Nešla elektrina. Hledala svíčky a koutkem oka zaregistrovala kratičký záblesk.

Okamžitě ji napadlo: *namožená záda, bolavé koleno a teď ještě odchlípnutá sítnice*. Ale světýlko bylo červené, ne bílé, a mezi dvěma těžkými koženými stoličkami pod barem zářilo jako čenich soba Rudolfa. Odtáhla stoličky a pozorovala červené záblesky odrážející se od mosazné trubky u podlahy, která na baru sloužila jako opěrka pro nohy.

Byl to dobrý úkryt. Přední strana barového pultu byla vyrobená z pestrobarevné mozaiky. Střepy skla, úlomky modrých, zelených a oranžových dlaždiček dokonale zamaskovaly dvoucentimetrový vyvrtaný otvor. Digitální kameru Canon našla v lepenkové krabici vyplněné korkovými zátkami od vína. Buddy přilepil napájecí kabel izolepou k polici, aby nebyla vidět, ale proud nešel už několik hodin. Baterka byla skoro vybitá. Callie netušila, zda kamera natáčí. Byla namířená přímo na pohovku.

Buddy si sem zve kamarády skoro každý víkend, napadlo ji. Dívají se na basket, fotbal nebo baseball, melou o krajinách, práci a ženských a patrně občas utrousí něco, co se Buddymu hodí pro jeho kšefty. Na tohle tu kameru nejspíš má.

Nejspíš.

Když si nalévala podruhé, vynechala sprite. Kořeněný rum ji páčil v hrdle i v nose. Callie vyprskla do dlaně. Na to, aby si došla do kuchyně pro papírovou utěrku, byla příliš unavená. Utřela se do ručníčku u baru. Vyšitý monogram ji škrábal do kůže. Callie se zadívala na logo, které Buddyho dokonale vystihovalo. Nebyli to Atlanta Falcons, Georgia Bulldogs ani Georgia Tech. Buddy Waleski fandil Bellwood Eagles, středoškolskému týmu z druhé divize, který v loňské sezoně skóroval nula ku deseti.

Velká ryba v malém rybníce.

Callie dopíjela zbytek rumu, když se do obýváku vrátil Trevor. Znovu ji objal vyhublými pažemi. Políbila ho na temeno hlavy. Pořád páchl potem, ale ona dnes už neměla na další bitvu sílu. Přála si, aby šel spát a ona mohla pitím zahnat bolest na těle i na duši.

Posadili se na zem před akvárium a čekali, až vychladnou sušenky. Callie mu vyprávěla o svém prvním akváriu. O chybách, jichž se dopustila. O zodpovědnosti a péči, kterou

rybičky potřebují, aby prospívaly. Trevor byl najednou jako beránek. *Asi ta horká vana*, říkala si v duchu a odmítala si připustit, že mu světlo v očích pohasne pokaždé, když ji vidí stát za barem a nalévat si další skleničku.

Pocit provinilosti se začal rozplývat, protože se blížila chvíle, kdy ho uloží do postele. Seděli u kuchyňského stolu a Callie věděla, že se na ni Trevor už chystá. Pokaždé to bylo stejné: hádka kvůli počtu sušenek, které smí sníst. Vylité mléko. Další hádka kvůli sušenkám. Smlouvání, ve které posteli bude spát. Usilovná snaha ho přimět, aby si oblékl pyžamo. Dohadování o počtu stránek, které mu přečte z knížky. Pusa na dobrou noc. Ještě jedna. Žádost o sklenici vody. Tuhle skleničku ne, jinou. Tuhle vodu ne, jinou. Jekot. Brek. Další hádka. Smlouvání. Sliby na zítřek – hry, zoologická, návštěva akvaparku. A tak dál a tak dál, až se nakonec přece jen dobelhala zpátky k barovému pultu.

Zarazila se, nechtěla zběsile otevírat lahev jako zoufalá alkoholička. Ruce se jí třásly. Pozorovala je ve ztichlém zaslém pokoji. Ze všeho nejvíc jí připomínal Buddyho. Bylo tu dusno, kouř z tisíců cigaret a viržinek vytvořil skvrny na stropě. Dokonce i pavučiny v rozích měly oranžovo-hnědou barvu. V domě se nikdy nezouvala, protože z doteku lepka vého koberce na chodidlech se jí zvedal žaludek.

Callie pomalu odšroubovala zátku na lahvi s rumem. Ko ření ji znovu pošimralo v nose. Očekáváním se jí sbíhaly sliny. Stačilo jen pomyslet na třetí skleničku a už cítila její otupující účinky. Nebude poslední, jen jí pomůže uvolnit ramena, rozpustit křeč v zádech a zahnat bolest v koleně.

Dveře do kuchyně se otevřely. Buddy se rozkašlal, jako by mu hleny uvízly v krku. Hodil kufřík na linku, kopnutím zasunul Trevorovu židli pod stůl. Vzal si pár sušenek. V jedné ruce držel doutníček a žvýkal s otevřenou pusou. Callie skoro slyšela, jak se drobký odrážejí od desky stolu,

dopadají na jeho ošoupané boty a končí na linoleu. Maličké činely, mlátící jeden o druhý. Protože kde byl Buddy, tam byl *kravál, kravál, kravál*.

Konečně si jí všiml. Na vteřinu ji zaplavil pocit radosti, že ho vidí, a očekávání, že ji sevře v náručí a ona si bude zase připadat výjimečná. Vzápětí mu z úst vypadly další drobky. „Nalej mi taky jednu, panenke.“

Naplnila sklenici skotskou a sodou. Pokojem se nesl zá- pach doutníčku. Black & Mild. Krabička mu vždycky čou- hala z kapsy u košile.

Vykročil k barovému pultu a cestou dojídal poslední dvě sušenky. Těžké kroky na rozvrzané podlaze. Droby na ko- berci i na zmačkané propocené pracovní košili. Odpolední strniště na bradě.

Když se Buddy narovnal, což se vlastně nikdy nestávalo, měřil metr devadesát. Kůži měl pořád zarudlou. Vlasů měl víc než většina mužů v jeho věku, ale začínal šedivět. Cvi- čil, ale jenom s činkami, takže vypadal spíš jako gorila než jako člověk – krátké nohy a paže tak svalnaté, že je nedoká- zal svésit podél těla. Jeho dlaně Callie vlastně neznala, skoro pořád měl ruce zaťaté v pěst.

Při pohledu na něj člověka napadlo: *bezohledný hajzl*. Lidé se otáčeli na druhou stranu, když ho potkali na ulici.

Jestli byl Trevor pružina, Buddy byl kovová palice.

Zadusil doutník v popelníku, hodil do sebe skotskou a s bouchnutím položil skleničkou na stůl. „Měla jsi pěkný den, panenke?“

„Jistě.“ Ustoupila, aby si mohl dolít.

„Já přímo skvělý. Znáš ty krámy na Stewartově? Hádej, kdo tam bude dělat obložení?“

„Ty,“ opáčila Callie, i když Buddy o její odpověď nestál.

„Dneska jsem dostal zálohu. Zítřa začínají pokládat zá- klady. Není nic lepšího než prachy v kapse, vid’?“ Říhl si

a uhodil se do hrudi, aby si ulevil. „Dojdi mi pro trochu ledu, jo?“

Vykročila, ale on ji chytil za zadek, jako by to byla otočná klika u dveří.

„To je ale pěkná malá prdelka.“

Bývaly časy, kdy Buddyho posedlost její drobnou postavou připadala Callie zábavná. Zvedal ji jednou rukou a poměřoval si dlaň s jejím pozadím, palcem a malíkem jí skoro dosáhl na kyčle. Říkával jí *malíčká* nebo *holčička* nebo *panenka*... Ale teď... to byla jen další věc, která ji na něm štvála.

Callie si přitiskla kyblík na led k břichu a zamířila do kuchyně. Pohledem sjela k akváriu. Rybičky se uklidnily. Plavaly mezi bublinkami ze vzduchového filtru. Naplnila kbelík ledem, co páchl jako prášek do pečiva Arm & Hammer a zmrzlé maso.

Buddy zaslechl její kroky a otočil se na barové stoličce. Odřízl si konec doutníku a nacpal ho zpátky do krabičky. „Zatraceně, holčičko. Tak rád se dívám, jak se ti vlní boky. Zakruť se mi.“

Obrátila oči v sloup – ne kvůli němu, spíš kvůli sobě, protože nějaká její malá, pitomá, osamělá část mu tohle flirtování pořád baštila. Uprímně, Buddy byl první člověk v jejím životě, díky němuž si připadala doopravdy milovaná. Nikdy předtím si o sobě nemyslela, že je výjimečná, vyvolená, že na ní někomu záleží. Buddy jí poskytoval pocit bezpečí a péče.

Ale poslední dobou už s ní chtěl jenom šukat.

Strčil krabičku Black & Mild do kapsy. Zabořil tlapu do kbelíku s ledem. Všimla si, že má pod nehty špínu.

„Co kluk?“ zeptal se.

„Spí.“

Zajel jí rukou mezi nohy a oči se mu rozsvítily. Callie se podlomila se kolena. Měla pocit, že sedí na lopatě.

„Buddy –“

Druhou rukou jí popadl za zadek, takže se ocitla v pas-ti mezi dvěma silnými pažemi. „Ty jsi ale maličká. Klid-ně bych si tě mohl strčit do kapsy, a nikdo by nevěděl, že tam jsi.“

Když jí zajel jazykem do úst, ucítila chuť sušenek, skot-ské a tabáku. Callie se nebránila, protože kdyby ho odstrčila a pošramotila mu ego, nakonec by to dopadlo stejně, jen by to trvalo mnohem déle.

Přestože Buddy uměl náramně rvát a zuřit, když šlo o city, byl padavka. Dokázal bez mrknutí oka rozmlátit dospělého chlapa na kaši, ale s Callie byl tak zranitelný, až jí naskako-vala husí kůže. Tolikrát už ho chlácholila, utěšovala, podpí-rala, naslouchala jeho výlevům nejistoty, které se z něj valily jako vlna oceánu na písčitou pláž.

Proč s ním jsem? Klidně bych si mohla najít někoho jiného. Mám na víc. Jsem hezká. Mladá. Chytrá. Mám úroveň. Proč se zahazuju s takovým omezeným surovcem? Co na něm vidím? Tak to řekni, přikazovala si v duchu, teď hned a do detailu. Co přesně se ti na něm líbí? Bud' konkrétní.

Pořád jí opakoval, jak je krásná. Bral ji do pěkných re-staurací a luxusních hotelů. Kupoval jí šperky a drahé ob-lečení, její matce dával peníze, když byla švorc. Zmlátil by každého, kdo by se na ni jen křivě podíval. Okolí by si pa-trně myslelo, že Callie se má jako prase v žitě, ale kdo ví, zda by na tom nebyla líp, kdyby se k ní choval stejně krutě jako k ostatním. Alespoň by měla důvod ho nenávidět. Něco skutečného, na co by mohla ukázat. Ne patetické slzy, které jí smáčejí tričko, anebo pohled na obrovského chlapa, který před ní klečí a prosí o odpuštění.

„Tati?“

Při zvuku Trevorova hlasu sebou Callie cukla. Stál na chodbě a v rukou svíral příkrývku. Buddy ovšem Callie ne-pustil. „Jdi zpátky do postele, synku.“

„Chci maminku.“

Callie zavřela oči, aby se nemusela dívat na Trevorovu tvář.

„Dělej, co ti říkám,“ varoval Buddy. „Hned.“

Zadržela dech a vydechla, teprve když se Trevorovy kroky začaly pomalu vzdalovat chodbou. Panty u dveří do jeho pokoje zaskřípaly. Slyšela, jak cvakla západka.

Callie se odtáhla. Došla za bar, začala rovnat lahve, otírat pult a předstírala, že se ani v nejmenším nesnaží od Buddyho držet dál.

Buddy se zasmál a protřel si paže, jako kdyby v tomhle mizerném baráku nebylo vedro. „Proč je tu najednou taková zima?“

„Měla bych za ním zajít,“ řekla Callie.

„Ne.“ Buddy obešel barový pult a postavil se jí do cesty. „Nejdřív se postaráš o mě.“

Přitiskl si její ruku do rozkroku. Pohnul s ní nahoru a dolů a Callie se vybavilo, jak tahal za lanko u sekačky, aby nastartoval motor.

„Takhle.“ Zopakoval pohyb.

Callie poslechla. Vždycky poslechla.

„To je ono.“

Zavřela oči. Cítila kouř z doutníku hořícího v popelníku. Na druhé straně místnosti bublalo akvárium. Znovu začala vymýšlet jména pro rybičky, které by mohla zítra Trevorovi navrhnout.

Mao Ce-tuňák. Rolling Stokouns. Frank Ondatra.

„Panebože, ty jsi tak maličká.“ Buddy si rozepnul kalhoty. Zatlačil jí na ramena. Koberec za barem byl vlhký. Kolená se jí do toho hnusu zabořila. „Jsi moje malinká baletka.“

Callie ho vzala do úst.

„Kristepane.“ Buddy jí stiskl ramena. „To je dobrý. To je ono.“ Callie pevně zavřela oči.

Štika Turnerová. Leonardo DeKaprio. Elvis Preslín.

Buddy ji poklepal na rameno. „Tak pojď, kotě. Doděláme to na gauči.“

Nechtělo se jí na pohovku. Chtěla to odbýt hned. A jít si po svém. Nadechnout se a naplnit si plíce něčím jiným než tímhle chlapem.

„Zatraceně!“

Lekla se.

Ale nekřičel na ni.

Podle změny atmosféry pochopila, že Trevor je zpátky na chodbě. Co všechno viděl? Jednu masitou Buddyho ruku opřenou o pult, boky přirážející k čemusi pod barem.

„Tati?“ ozval se chlapec. „Kde je –“

„Co jsem ti říkal?“ zařval Buddy.

„Nechce se mi spát.“

„Tak si vezmi medicínu. Mazej.“

Callie zvedla k Buddyemu oči. Jeden tlustý prst měl namířený ke kuchyni.

Slyšela Trevora, jak táhne židli po linu. Opěradlo bouchlo do linky. Dvířka se otevřela. *Cvak cvak cvak*, když Trevor odšrouboval víčko na lahvičce NyQuilu. Buddy tomu říkal medicína na spaní. Antihistaminikum ho uspí na celou noc.

„Vypij to,“ nařídil Buddy.

Callie pomyslela na jemňoučké záhyby v Trevorově hrdle, když zaklonil hlavu a polkl.

„Nech to na lince,“ řekl Buddy. „A vrať se do pokoje.“

„Ale já –“

„Vrať se sakra do pokoje a zůstaň tam, než ti rozmlátím prdel na kaši.“

Callie zadržela dech, dokud nezaslechla cvaknutí západky na Trevorových dveřích.

„Děcko zasraný.“

„Buddy, asi bych měla –“

Vstala a Buddy se v tu chvíli otočil. Loktem ji trefil přímo do nosu. Křupnutí zlomené kosti jí projelo celým tělem jako zásah blesku. Ohromením nedokázala ani zamrkat.

Buddy se tvářil zděšeně. „Panenko? Jsi v pořádku? Pro-miň, já –“

Callie naskakovaly smysly jeden po druhém. Hučení v uších. Nervy zaplavené bolestí. Rozostřené vidění. Ústa plná krve.

Zalapala po dechu. Krev jí stékala do krku. Pokoj se s ní zatočil. Omdlí. Podlomila se jí kolena. Zoufale se potřebovala něčeho chytit, aby neupadla. Lepenková krabice se zřítíla z poličky. Callie se temenem hlavy uhodila o podlahu. Na obličej a hrudník se jí vysypaly korkové zátky od vína jako dešťové kapky. Zamrkala s očima upřenýma na strop. Před očima jí zběsile plavaly dvoubarevné rybky. Znovu zamrkala. Rybička zmizela. V plicích se jí vířil vzduch. V hlavě jí bušilo ve stejném rytmu jako srdce. Cosi si smetla z prsou. Buddymu z kapsy vypadla krabička Black & Mild a tenké doutníčky se jí rozspaly na tělo. Buddyho ale neviděla, a tak natáhla krk.

Čekala, že ho spatří s tím jeho omluvným psím výrazem ve tváři, ale on si jí skoro nevšímal. V rukou držel videokameru. Byla totiž v krabici s korkovými zátkami, kterou shodila z police. Z jednoho rohu se odloupl kousek plastu.

„Do prdele,“ vydechl ostře.

Konečně se na ni podíval. Těkal očima úplně stejně jako Trevor. Přistižen při činu. Zoufale hledající východisko.

Callie klesla hlava na koberec. Byla dezorientovaná. Vše, nač se podívala, pulzovalo společně s bolestí v lebce. Skleničky na věšáku. Hnědé skvrny od vody na stropě. Zakašlala do dlaně. Na ruku se jí vyvalila krev. Slyšela, jak Buddy chodí po pokoji.

Znovu se na něho podívala. „Buddy, já jsem už –“

Bez varování ji popadl za paži a vytáhl na nohy. Callie sotva stála. Rána loktem byla patrně větší, než se zdálo. Svět jí připadal zaseklý jako jehla na gramofonu, co běhá stále v jedné drážce. Znovu se rozkašlala a vrávorala dopředu. Měla pocit, že má obličej na kaši. Do krku jí stékal proud krve. Pokoj se s ní točil jako glóbus. Otřes mozku? Připadalo jí to tak.

„Buddy, myslím, že –“

„Zmlkni.“ Pevně ji chytil zezadu za krk. Vláčel ji obyčejným pokojem do kuchyně jako neposlušného psa. Callie byla příliš vyděšená, aby se bránila. Jeho vztek byl vzdycíky jako požár, náhlý a všeobjímající. Většinou ale věděla, odkud se bere.

„Buddy, já –“

Mrštil s ní o stůl. „Budeš už kurva držet hubu a poslouchat mě?“

Callie strčila ruce za záda, aby získala rovnováhu. Kuchyň se roztočila. Chtělo se jí zvracet. Musí se dostat ke dřezu.

Buddy praštil pěští do linky. „Přestaň s tím divadýlkem, sakra.“

Callie si zacpala uši. Byl rudý ve tváři. Strašně se zlobil. Proč se tak zlobí?

„Myslím to vážně, kurva.“ Už tolik nekřičel, spíš hluboce, varovně vrčel. „Musíš mě poslouchat.“

„Dobře, dobře. Jen mi dej minutku.“ Pořád se jí třásly nohy. Vrhla se ke dřezu. Otočila kohoutkem. Počkala, až odteče špinavá voda. Strčila hlavu pod studený proud. Nos ji pálił. Cukla sebou a bolest jí vystřelila přímo do obličejce.

Buddy svíral rukou okraj dřezu. Čekal.

Callie zvedla hlavu. Zatočila se jí, takže znovu málem upadla. V zásuvce našla ručník. Hrubá látka ji škrábala do tváři. Strčila si ho pod nos a pokoušela se zastavit krvácení. „O co jde?“

Houpal se ze špiček na paty. „O tý kameře nesmíš nikomu říct, jasný?“

Ručník už byl promočený. Krev jí pořád stékala z nosu do krku a dál do žaludku. Snad ještě nikdy Callie tak zoufale netoužila lehnout si do postele a zavřít oči. Buddy obvykle věděl, kdy to potřebuje. Vždycky ji vzal do náruče, odnesl ji přes chodbu, uložil a hladil, dokud neusnula.

„Callie, slib mi to. Podívej se mi do očí a slib mi, že to nikomu neřekneš.“

Znovu ji držel za rameno, ale už tolik netlačil. Vztek začínal polevovat. Tlustými prsty jí zvedl bradu. Připadala si jako Barbie, kterou se z ní vždycky pokoušel udělat.

„Do háje, zlato. Co to máš s nosem? Jsi v pořádku?“ Vzal čistý ručník. „Omlouvám se, jo? Ježíšikriste, ta tvoje krásná tvářička. Jsi v pořádku?“

Callie se otočila ke dřezu. Vyplivla krev do odtoku. Měla pocit, že jí nos uvízl ve svěráku. Určitě je to otřes mozku. Všechno viděla dvojitě. Dva chuchvalce krve. Dva kohoutky. Dva odkapávače na pultě.

„Hele.“ Pevně jí sevřel paže, obrátil ji k sobě a přišpendlil k lince. „Budeš v pohodě, jo? Postarám se o to. Ale o tý kameře nesmíš ani ceknout, jasný?“

„Jasný,“ řekla, protože bylo vždycky snazší s ním souhlasit.

„Myslím to vážně, panenka. Podívej se mi do očí a slib mi to.“ Nedokázala poznat, jestli se Buddy zlobí, anebo bojí, dokud s ní nezatřásl jako s hadrovou pannou. „Dívej se na mě.“

Dokázala jen pomalu zamrkat. Všude kolem sebe viděla mlhu. „Vím, že jsi to neudělal schválně.“

„O tvůj nos nejde. Já mluvím o kameře.“ Olízl si rty a jazyk mu vystřelil z úst jako ještěrce. „Nikde o ní nesmíš ani ceknout. Mohli by mě zavřít.“

„Zavřít?“ To slovo se zjevilo odnikud a nemělo žádný význam. Klidně by mohl mluvit o jednorožcích. „Proč by tě –“

„Ale no tak, panenke, nebuď blbá.“

Zamrkala. Najednou se jí podařilo zaostřit, takže ho viděla úplně jasně.

Buddy nebyl znepokojený, naštvaný ani provinilý. Byl strachy bez sebe.

Proč?

Callie o té kameře věděla už několik měsíců, ale nikdy nepátrala po jejím účelu. Pomyslela na víkendové mejdany. Lednice přetékáající pivem. Vzduch plný kouře. Řvoucí televize, opilí chlapi, co se chechtají a plácají po zádech, zatímco ona se vždycky pokoušela Trevora dostat ven do parku nebo do kina. Kamkoli, jen aby oba vypadli z domu.

„Musím –“ Vysmrkala se do ručníku. Bílou látku potřísnily potůčky krve jako pavučina. Začínalo se jí rozjasňovat v hlavě, ale pořád jí zvonilo v uších. Nechtěně ji málem zabil. Proč byl tak nepozorný?

„Hele.“ Zaryl jí prsty do paží. „Poslouchej mě, panenke.“

„Přestaň mi říkat, abych poslouchala. Já tě *poslouchám*. Slyším každý tvoje zatracené slovo.“ Rozkašlala se tak silně, že se musela předklonit. Otřela si ústa. Podívala se na něj. „Ty natáčíš své kámoše? Na to máš tu kameru?“

„Na kameru zapomeň.“ Buddy se choval jak paranoik. „Bacila ses do hlavy, panenke. Vůbec nevíš, co říkáš.“

O co tady sakra jde?

Tvrdil jí, že se živí stavebními pracemi, ale nemá kancelář. Celé dny jezdí v corvettě. Věděla, že sází na sport. A vymáhá dluhy na objednávku. Pořád má u sebe dost hotovosti. A vždycky nějakého kámoše, který má další kámoše. Natáčí si přátele, aby je pak mohl žádat o laskavost? Platí mu za to, že někomu rozmlátí koleno, zapálí barák nebo získá jinou páku, díky níž uzavře obchod nebo potrestá nepřítele?

Callie se pokoušela soustředit na dílky skládačky, které do sebe zatím nezapadaly. „Co vlastně děláš, Buddy? Vydíráš je?“

Buddy měl jazyk mezi zuby. Dlouho mlčel a pak řekl: „Jo. Přesně to dělám, zlato. Vydírám je. Z toho mám ty prachy. Ale to nesmíš prozradit, víš. Vydírání je zločin. Mohli by mě zašít do konce života.“

Zadívala se do obýváku a představila si v něm jeho přátele. Vždycky to byli ti samí. Některé neznala, ale jiní patřili do jejího života a ona se cítila provinile, že má částečně prospěch z jejich neštěstí. Doktor Patterson, ředitel školy. Trenér Holt od Bellwood Eagles. Pan Humphrey, co prodává ojetá auta. Pan Ganza, který pracuje v supermarketu u pultu s lahůdkami. Pan Emmet z ordinace zubaře, ke kterému chodila.

Co udělali tak špatného? Jakých strašlivých věcí se proboha může dopustit trenér, prodejce aut, nenechavý děda? A proč se s tím svěřili Buddymu Waleskimu?

A proč sem tihle idioti chodí každý víkend na fotbal, basket, baseball a hokej, když je Buddy vydírá?

Proč kouří jeho doutníky? Pijou jeho pivo? Propalují mu nábytek? Řvou u jeho televize?

Doděláme to na gauči.

Callie přešla pohledem trojúhelník od dvoucentimetrové díry vyvrтанé v barovém pultu k pohovce, která stála přímo naproti, a k televizi, co váží víc než ona sama.

Televizor stál na skleněné polici.

Kabelový box a rozbočovač. Video.

Byla zvyklá, že z videorekordéru vepředu čouhá kabel se třemi zástrčkami. Červená pro pravý audiokanál. Bílá pro levý audiokanál. Žlutá pro video. Kabel, který je všechny spojoval, ležel stočený pod kobercem pod televizí. Callie nikdy předtím nenapadlo, kam vede druhý konec kabelu.

Doděláme to na gauči.

„Holčičko.“ Buddy se zoufale potil. „Možná bys měla jít domů, co ty na to? Dám ti nějaký prachy. Říkal jsem ti, že mi zítra zaplatí tu fušku. Bylo by dobrý to trochu rozmělnit, jo?“

Callie se na něj dívala.

Opravdu se na něj dívala.

Buddy sáhl do kapsy a vyndal svazek bankovek. Odpočítával je, jako kdyby si odškrtával položky, které mu nad ní dávají moc. „Kup si nový triko, jo? A k tomu nějaký kalhoty a boty nebo něco. Co třeba náhrdelník? Ten, co jsem ti dal, se ti přece líbí, ne? Kup si další. Anebo čtyři. Budeš jako paní T.“

„Ty nás nahráváš?“ Otázka z ní vyhrkla dřív, než si uvědomila, jakou pekelnou smršť může jeho odpověď rozpoutat. Poslední dobou se už vůbec nemilovali v posteli. Vždycky na gauči. A kolikrát ji potom odnášel zpátky do postele? Hned, když na pohovce skončili. „Tohle děláš, Buddy? Filmuješ nás při šukání a pak to ukazuješ kámošům?“

„Neblázni.“ Mluvil stejně jako Trevor, když se dušoval, že netukal na sklo akvária. „To bych přece neudělal. Miluju tě.“

„Jsi odpornej zvrhlík.“

„Dávej si pozor na tu svoji nevymáchanou pusu.“ Nevaroval ji jen tak pro nic za nic. Konečně naprosto jasně chápala, co se tady děje... už minimálně půl roku.

Doktor Patterson na ni mával z tribuny stadionu.

Trenér Holt na ni mrkal při fotbalu ze hřiště.

Pan Ganza se na ni usmíval, když podával její matce u lahůdek plátkový sýr.

„Ty –“ Callie se sevřelo hrdlo. Všichni ji viděli bez šatů. Viděli všechno, co dělala Buddymu na pohovce. A co dělal on jí. „Nemůžu –“

„Callie, uklidni se. Jsi hysterická.“

„To teda kurva jsem!“ zaječela. „Oni mě *viděli*, Buddy. *Dívali* se na mě. Všichni vědí, co jsem... co jsme...“

„Ale no tak, panenka.“

Schovala hlavu do dlaní, ponížena.

Doktor Patterson. Trenér Holt. Pan Ganza. Nebyli to učitelé, otcovské postavy ani roztomilí dědouškové. Byli to

úchylové, co si honí péro a přitom se dívají, jak ji Buddy píchá.

„No tak, zlato,“ mluvil k ní dál Buddy. „Zbytečně to nafukuješ.“

Po tváři jí tekly slzy. Skoro se nezmohla na slovo. Milovala ho. Udělala by pro něj *cokoli*. „Jak jsi mi to mohl udělat?“

„A co jako?“ Najednou změnil tón. Očima zaletěl ke svazku bankovek. „Vždyť máš, cos chtěla.“

Zavrtěla hlavou. Tohle nikdy nechtěla. Chtěla se cítit v bezpečí. Chráněná. Mít někoho, koho zajímá, jak žije, o čem přemýšlí a sní.

„No tak, zlato. Platil jsem ti školní uniformy, tábor roz-tleskávaček a –“

„Povím to mámě,“ vyhrožovala. „Řeknu jí, cos udělal.“

„A myslíš, že jí na tom záleží?“ Jeho smích byl upřímný, protože oba věděli, že to je pravda. „Dokud se lejou prachy, tvý mámě je to u prdele.“

Callie polkla skleněné střepy, které cítila v krku. „A co Linda?“

Otevřel pusu jako kapr.

„Co si pomyslí tvoje žena, až se dozví, že už dva roky pícháš čtrnáctiletou chůvu svýho syna?“

Slyšela syčení vzduchu, který se dral ven mezi jeho zuby.

Celou tu dobu, co spolu byli, Buddy neustále mluvil o jejích *ručičkách*, *úzkém pasu*, *pusince*, ale nikdy se nezmínil o tom, že je mezi nimi víc než třicet let rozdíl.

A že on sám je *kriminálník*.

„Linda je ještě v nemocnici, že jo?“ Callie došla k telefonu, který visel u dveří. Přejela prstem po telefonních číslech na papíře přilípnutém na zdi. A najednou si nebyla jistá, zda číslo vytočí. Linda byla vždycky tak hodná. Takhle novinka ji zničí. A Buddy za nic na světě nedovolí, aby to došlo tak daleko.

Callie přesto zvedla sluchátko a čekala, že Buddy začne prosit a škemrat, žadonit o odpuštění, že ji bude ubezpečovat o své lásce a oddanosti.

Nic z toho neudělal. Pořád jen otevíral pusu. Stál tam jako zmrzlá gorila, obrovské paže svěšené podél těla.

Callie se k němu otočila zády. Přidržela si sluchátko ramenem. Natáhla zatočenou šňůru. Dotkla se klávesy s číslem osm.

Svět se zastavil dřív, než její mozek zaregistroval, co se děje.

Úder do ledvin přišel zezadu jako náraz tramvaje. Telefon jí vyklouzl, paže vyletěly nahoru. Chodidla se jí zvedla ze země. Cítila závan vzduchu, když ji odhodil.

Narazila hrudníkem do zdi. Nos se jí rozplácl. Zuby se jí zaryly do sádrokartonu.

„Krávo blbá.“ Buddy ji uchopil zezadu za hlavu a znovu jí přirazil obličej ke stěně. A ještě jednou. Potřetí.

Callie se podlomila kolena. Cítila, jak jí rve vlasy, když se na zemi schoulila do klubíčka. Nebylo to poprvé, co dostala nakládačku. Věděla, jak přijímat rány. Jenomže obvykle to schtýla od někoho, kdo byl víceméně stejně velký jako ona. Od někoho, kdo neřezal lidi za peníze. Od někoho, kdo zatím nikoho nezabil.

„Tak ty mi budeš vyhrožovat, kurva!“ Buddyho noha se jí zaryla do břicha jako dělová koule.

Calliino tělo se zvedlo ze země. Z plic jí unikl všechen vzduch. Ostrá bodavá bolest jí prozradila, že jí zlomil žebro.

Buddy klečel. Zvedla k němu oči. Tvářil se jako šílenec. Z koutků úst mu tekly sliny. Sevřel jí jednou rukou krk. Callie se pokusila vykroutit, ale dopadla zpátky na záda. Obkročmo si na ni sedl. Ta tíha byla nesnesitelná. Stiskl ještě víc. Dýchací trubici jí zarazil do páteře. Vymačkával z ní zbytky vzduchu. Mlátila do něj a snažila se mířit mezi nohy. Jednou, dvakrát. Jeden úder z boku stačil, aby

sevrění povolilo. Odkutálela se a pokusila se vstát, rozběhnout, utéct.

Ozval se praskavý zvuk, který nedokázala ani pojmenovat.

Na zádech jí vzplanul oheň. Cítila, jak se jí odloupla kůže. Bičoval ji šňůrou od telefonu. Kolem páteře jí krev bublala jako kyselina. Zvedla ruku a dívala se, jak jí praská pokožka na zápěstí ovinutém šňůrou.

Instinktivně trhla paží. Šňůra vyklouzla Buddymu z ruky. Všimla si jeho překvapeného výrazu a plazila se ke zdi, aby se mohla opřít zády. Bránila se, mlátila a kopala, mávala šňůrou, ječela. „Jdi do prdele, ty sráči. Já tě zabiju, kurva!“ Její hlas se nesl kuchyní.

A najednou se všechno zastavilo.

Callie se podařilo vyskočit na nohy. Ruku se šňůrou měla zvednutou nad hlavou, připravenou ke švihů. Stáli proti sobě a dělily je centimetry.

Buddy se rozesmál, jako kdyby ji chtěl pochválit. „Zatracená holka.“

Roztrhla mu kůži na tváři. Krev si otřel prsty a strčil si je do pusy. Chvilí hlasitě sál.

Callie cítila, jak se jí břicho stahuje do pevného uzlu.

Věděla, že chuť násilí v něm probouzí temnou stránku.

„Tak pojd', tygřice.“ Zvedl pěsti jako boxer připravený na knokaut. „Zkus to ještě jednou.“

„Buddy, prosím.“ Callie silou vůle nutila svaly, aby zůstaly napjaté, klouby uvolněné, aby dokázala bojovat ze všech sil, protože on se na chvíli zklidnil jen z jediného důvodu – právě se rozhodl, že ji zabije a patřičně si to užije. „Takhle to přece nemusí dopadnout.“

„Pusinko, vždycky to tak mělo dopadnout.“

Jeho slova jí pronikla do mozku. Věděla, že má pravdu. Byla tak hloupá. „Nic neřeknu, slibuju.“

„Už je pozdě, panenke. A ty to víš.“ Pěsti měl stále před obličejem. Kývl na ni. „Tak pojď, kotě. Přece se nevzdáš bez boje.“

Byl vyšší minimálně o půl metru a vážil o padesát kilo víc. Do jeho obrovského těla by se vešla dvakrát.

Škrábat? Kousat? Tahat za vlasy? Zemřít s jeho krví v ústech?

„Tak co uděláš, mrně?“ Pěsti měl připravené. „Dávám ti šanci. Troufneš si na mě, anebo to zabalíš?“

Chodba?

Nemohla riskovat, že ho zavede k Trevorovi.

Přední vchod?

Moc daleko.

Dveře z kuchyně?

Callie koutkem oka viděla na kliku.

Leskla se. Čekala. Nebylo zamčeno.

V duchu si přehrála pohyby – otočit se, levá noha, pravá noha, chytit kliku, stisknout, přístřeškem pro auta vyběhnout na ulici a řvát ze všech sil.

Co si to maluje?

Hned jak se otočí, Buddy ji dostihne. Není rychlý, ale to ani nemusí. Stačí mu jeden dlouhý krok a jeho ruka jí zase stiskne krk.

Callie na něho hleděla se vší nenávisí, kterou k němu cítila.

Pokrčil rameny, protože na tom nezáleželo.

„Proč jsi to udělal?“ zeptala se. „Proč jsi jim to ukazoval?“

„Prachy,“ odpověděl zklamaně, že je tak blbá. „Pro co jinýho?“

Callie si zakázala myslet na dospělé chlapy, jak se dívají na všechny ty věci, které s nechutí dělala s mužem, jenž jí sliboval, že ji bude vždycky a za každou cenu ochraňovat.

„Tak pojď.“ Buddy předvedl jeden levý hák do vzduchu a pak pomalý zvedák. „Pojď, Rocky. Ukaž, co umíš.“

Těkala pohledem po kuchyni.

*Lednice. Sporák. Skřínky. Zásuvky. Táč se sušenkami.
NyQuil. Odkapávač.*

Buddy se ušklíbl. „Chceš mě praštit pánvičkou, kačere Daffy?“

Callie se rozběhla přímo na něj jako kulka vystřelená z hlavně pušky. Buddy měl ruce u obličeje. Skrčila se, aby se dostala z dosahu dřív, než ji uhodí.

Narazila do dřezu.

Sebrala z odkapávače nůž.

Otočila se a švihla ostřím před sebou.

Buddy se při pohledu na steakový nůž zakřenil. Linda ho koupila v samoobsluze v šestidílné sadě vyrobené na Tchajwanu. Prasklá dřevěná rukojeť. Zubaté ostří tak tenké, že se třikrát zkroutilo do všech stran, než se na konci narovnal. Callie s ním Trevorovi krájela párky, protože jinak by si nacpal celou nožičku do pusy a začal se dusit.

Callie si všimla, že na čepeli zůstala kapka kečupu.

Maličká červená skvrnka na zoubcích.

„Au,“ vyjekl Buddy překvapeně. „Ježíšikriste.“

Oba ve stejném okamžiku sklonili hlavu.

Nůž mu rozřízl nohavici na levém stehně, jen pár centimetrů od rozkroku.

Dívala se, jak se khaki látka pomalu barví do karmínového odstínu.

Callie se od pěti let závodně věnovala gymnastice. Dokonale věděla, jakými způsoby si člověk může ublížit. Špatná otočka vám dokáže přetrhnout šlachy na zádech. Nemotorný dopad vám zničí vazy v koleni. Kousek kovu – i laciného kovu – dokáže na vnitřní straně stehna přetnout tepnu, která zásobuje krví spodní polovinu těla.

„Cal.“ Buddy si tiskl ruce na nohu. Mezi zaťatými prsty vytékala krev. „Dej mi... kristapána, Callie. Dej mi ručník nebo...“

Začal se sunout k zemi, širokými rameny mlátil do skříněk, hlavou se praštil o pult. Když dopadl na zem, celá místnost se otrásla.

„Cal?“ Poskakoval mu ohryzek. Po tváři mu stékal pot.
„Callie?“

Tělo měla napjaté jak strunu. V ruce svírala nůž. Obklopila ji studená temnota, jako kdyby vstoupila do svého vlastního stínu.

„Callie, zlato, musíš –“ Ze rtů mu mizela barva. Začaly mu jektat zuby, jako kdyby i do něj pronikal chlad. „Za-zavolej sanitku, kotě. Zavo-“

Callie pomalu otočila hlavu. Zadívala se na telefon na stěně. Sluchátko na něm nebylo. Barevné dráty čouhaly ven v místě, kde Buddy vytrhl zakroucenou šňůru. Sledovala ji a pod stolem našla sluchátko. „Callie, nech to... nech to tam. Potřebuju, abys...“

Klekla si. Natáhla se pod stůl. Zvedla sluchátko. Přiložila si ho k uchu. V ruce stále držela nůž. Proč má pořád ten nůž?

„Tenhle je rozbitý,“ říkal jí Buddy. „Jdi do ložnice, zlato. Za-zavolej sanitku.“

Přitiskla si plastové sluchátko ještě víc k uchu. Kdesi z paměti vylovila odporný zvuk, to pípání, které se z něj ozývalo pokaždé, když zůstalo příliš dlouho vyvěšené.

Píp-píp-píp-píp-píp-píp...

„Ložnice, zlato. J-jdi do lo-“

„Callie.“

Tohle uslyší, jestli zvedne telefon v ložnici. Nepolevující pípání a pak mechanický hlas spojovatelky:

Jestliže chcete telefonovat...

„Callie, zlato. Já bych ti neublížil. Nikdy bych ti neublí-“
Zavěste a zkuste to znovu.

„Zlato, prosím tě, já potřebuju...“

Je-li to naléhavé...

„Potřebuju tvou pomoc, kotě. P-prosím, jdi přes chodbu...“

Zavěste a vytočte 911.

„Callie?“

Položila nůž na podlahu. Dosedla na paty. V koleni ji nebolelo. Ani v zádech. Kůže na krku nepulzovala tam, kde ji škrtil. Žebro nepíchalo od jeho kopanců.

Jestliže chcete telefonovat...

„Ty zasraná mrcho,“ lapal Buddy po dechu. „Ty zasraná bezcitná mrcho.“

Zavěste, prosím, a zkuste to znovu.

1

NEDĚLE

Leigh Collierová se kousla do rtu, když dívka ze sedmé třídy před uhranutým publikem vyřvávala písničku *Ya Got Trouble*. Na pódiu poskakoval hlouček pubertáků a profesor Hill varoval obyvatele města před cizími chlapy, co nalákají jejich syny na dostihové sázky.

Žádné závody klusáků, kdepak! Tohle je dostih, kde se jezdí přímo na koni!

Pochybovala, že generace, která vyrostla s WAP, sršni mandarínskými, covidem, bouřlivými sociálními nepokoji a musela se nechat učit doma depresivními jedinci, co od rána popíjejí, skutečně chápe nebezpečí kulečnickových sálů. Učiteli a vedoucímu dramatického kroužku ovšem musela přičíst ke cti, že zinscenoval genderově neutrální představení *The Music Man* – jednoho z nejméně urážlivých a nejnudnějších muzikálů, které se na středních školách hrají.

Leighina dcera nedávno oslavila šestnáctiny. Leigh se těšila, že dobu, kdy musí na pódiu sledovat bandu zpívajících lemplů, mamčiných mazánků a divadelních dřev, má už za sebou, jenomže Maddy si usmyslela, že bude studovat choreografii, a tak jsou teď tady v téhle pekelné díře plné *trablů s velkým T, které se rýmuje s P... P jako půl*.

Očima hledala Waltera. Seděl o dvě řady dál, blíž k uličce. Hlavu měl nakloněnou na stranu v podivném úhlu, jako by koukal částečně na pódium a částečně na opěradlo prázdného sedadla před sebou. Leigh mu nepotřebovala vidět na ruce, aby věděla, že na mobilu hraje fotbal.

Vyndala telefon z kabelky a napsala mu zprávu: *Maddy se tě bude na to představení ptát.*

Walter sice hlavu nezvedl, ale podle bubliny na displeji poznala, že odpovídá. *Zvládám dvě věci naráz.*

Leigh psala dál: *Kdyby to byla pravda, tak bychom byli pořád spolu.*

Otočil se a hledal ji pohledem. Podle vrásek u očí poznala, že se pod rouškou kření.

Leigh poněkud znepokojilo, že jí poskočilo srdce. Jejich manželství skončilo, když bylo Maddy dvanáct, ale během lockdownu bydleli všichni společně ve Walterově domě, kde Leigh nakonec skončila i v jeho posteli. Tehdy si uvědomila, proč jim to nevyšlo. Walter je báječný otec, ale Leigh se konečně smířila s faktem, že patří k onomu nešťastnému typu žen, co nevydrží s hodným chlapem.

Na pódium se změnila kulisy. Ve světle reflektoru se v roli Mariana Paroo objevila holandská studentka, která tu byla na výměnném pobytu. Její postava právě sdělovala své matce, že ji sledoval muž s kufříkem. Dnes by taková situace patrně skončila zásahem jednotky rychlého nasazení.

Leigh se rozhlédla po sálu. Dnes se konalo poslední z šesti nedělních představení. Jen tak se dalo zařídit, aby všichni rodiče viděli své děti, ať už o to stáli, nebo ne. Hlediště bylo ze čtvrtiny plné, prázdná sedadla byla obehnaná páskou, aby se dodržovaly předepsané rozestupy. Roušky byly povinné. Dezinfekce na ruce tekla proudem asi jako panáky broskvového likéru na maturitním plese. Nikdo nestál o další „noc dlouhých tyčinek na výtěr z nosů“.

Walter si hrál fotbal, Leigh zas hru na apokalyptický klub rváčů. V duchu si vybírala deset členů týmu. První volbou byla samozřejmě Janey Pringleová. Ta ženská prodala na černém trhu tolik toaletního papíru, ubrousků Clorox a dezinfekčního gelu, že mohla synovi koupit zbrusu nový MacBook Pro. Gillian Nolanová uměla sestavovat rozvrhy. Lisa Reganová byla nadšená turistka a dokázala spoustu věcí, třeba rozdělat oheň. Denene Millnerová praštila pitbula do čumáku, když zaútočil na její dítě. Ronnie Copelandová nosila v kabelce tampony. Ginger Vishnoová rozplakala učitelku fyziky. Tommi Adamsová by ojela každého, kdo má hmatný pulz.

Leigh zabloudila očima napravo k širokým, svalnatým ramenům Darryla Washingtona. Odešel ze zaměstnání, aby se mohl starat o děti, když manželka vzala dobře placené místo v korporátu. To bylo sice rozkošné, ale Leigh nehodlala přežít apokalypsu jen proto, aby mohla píchat se svalnatější verzí Waltera.

S chlapy byl v téhle hře problém. Mohli jste si do týmu vybrat jednoho, možná dva, ale kdyby byli tři a víc, všechny ženské by se patrně nakonec ocitly přivázané k postelím v podzemním bunkru.

V sále se rozsvítilo. Modro-zlatá opona se zavřela. Leigh si nebyla jistá, zda si zdřímala, anebo se propadla do disociativní fugy, ale udělalo jí obrovskou radost, že je konečně přestávka.

Jenže nikdo nevstával. Lidé se nervózně vrtěli na sedadlech a radili se, jestli je vhodné jít na toaletu. Nebylo to jako za starých časů, kdy se všichni vyřítili ke dveřím, protože se už nemohli dočkat, jak si venku pokekají, nácou se koláčky a vypijí punč v malých papírových kelímcích. Nápis u vchodu je nabádal, aby si před vstupem do sálu vzali plastovou taštičku. Uvnitř byl divadelní plakát, lahvička s vodou, papírová rouška a cedulka, která všem připomínala, že si mají mýt ruce a dodržovat nařízení Střediska pro kontrolu

a prevenci nemocí. Rebelové – ve škole jim říkali *odpírači* – dostali heslo k zoomu, aby mohli představení potomstva sledovat z bezrouškového pohodlí vlastního obýváku.

Leigh si vyndala telefon. Rychle poslala esemesku Mad-
dy: *Tanec byl úžasný! A ta malá knihovnice rozkošná. Jsem na tebe pyšná!*

Maddy okamžitě odpověděla: *Mami mám práci*

Bez interpunkce. Bez smajlíků. Ale nebýt sociálních sítí, Leigh už by asi ani nevěděla, že se její dcera pořád dovede usmívat.

Bolelo to jako tisíc ran nožem.

Znovu hledala očima Waltera. Sedadlo bylo prázdné. Všimla si ho u dveří, kde se bavil s jiným svalnatým otcem. Muži stáli k Leigh zády, ale podle toho, jak Walter mával rukama, poznala, že rozebírají fotbal.

Leigh bloudila pohledem po sálu. Většina rodičů byla buď moc mladá a zdravá, aby na ně už přišla s očkováním řada, anebo moc chytrá a bohatá, aby věděla, že nemá prozrazovat protekci. Všichni postávali v nesourodých hloučcích a v předepsaných rozestupech si tlumeně povídali. Na loňské vánoční besídce, která byla uzpůsobená pro všechna náboženská vyznání, se strhla ošklivá hádka a od té doby se nemluvilo o politice. Leigh zachytila útržky rozhovorů o sportu, oplakávaných výprodejích, kdo je v jaké bublině, čí rodiče jsou svědci kovidovi nebo antirouškaři, a také názor, že lidi, co nosí roušky pod nosem, jsou stejní kreténi jako ti, co tvrdí, že používání kondomu je porušování lidských práv.

Otočila se k prázdnému jevišti a zaposlouchala se do vrzání, mlácení a zběsilého šepotu, jak děti představovaly kulisy. Znovu jí poskočilo srdce. Tentokrát ne pro Waltera, ale kvůli dceři. Jak ráda by se vrátila domů do bince v kuchyni, ječela na ni kvůli domácím úkolům a času strávenému u počítače,

v její skříni našla „vypůjčené“ šaty a pod postelí ledabyle zakopnuté boty. Chtěla sevřít svou svíjející se, protestující dceru v pevném objetí. Lehnout si na gauč a společně se dívat na hloupoučký film. Přistihnout Maddy, jak se chichotá do telefonu a vydržet její zdrcující pohled, jímž reaguje na otázku, o čem že tak legračním si povídá.

Poslední dobou se totiž většinou jen hádaly – ráno zpravidla přes esemesky a pak přesně v šest večer po telefonu. Kdyby měla Leigh aspoň gram inteligence, stáhla by se, jenomže to jí připadalo příliš pasivní. Nesnesla, že neví, zda má Maddy kluka nebo holku nebo za sebou nechala zástup zlomených srdcí, když se rozhodla obětovat lásku ve prospěch umění a mindfulness – techniky zvládání náročných emocí, získání klidu, sebevědomí a zdraví. Jedinou věc Leigh věděla s jistotou – všechny ty odporné věci, které kdy provedla či řekla vlastní matce, se jí teď vrací jako nekonečná přílivová vlna.

Až na to, že Leighina matka si to zasloužila.

Připomněla si, že díky jejich odloučení je Maddy v bezpečí. Leigh nyní bydlela v bytě v centru, kde dřív byly spolu. Maddy se přestěhovala na předměstí k Walterovi. K tomuto rozhodnutí dospěli všichni společně.

Walter pracoval jako právník pro hasičské odbory v Atlantě, což znamenalo schůzky přes Microsoft Teams a telefonáty z bezpečí domova. Leigh byla advokátka. Sice pracovala i on-line, ale stejně musela chodit do kanceláře na schůzky s klienty i k soudu, když se vybírala porota nebo konalo přelíčení. Virus chytila už v loňské první vlně. Devět šlečných dní měla pocit, jako by ji kobyla kopala do hrudníku. Všichni tvrdili, že rizika pro děti jsou minimální – škola na svých stránkách uváděla méně než jedno procento nakažených žáků –, ale Leigh by za žádnou cenu nechtěla ten mor dotáhnout domů k dceři.

„Leigh Collierová, jsi to ty?“

Ruby Heyerová si stáhla roušku pod nos a pak ji zase rychle vrátila zpátky, jako kdyby to bylo bezpečné, když to člověk udělá rychle.

„Ruby, ahoj.“ Leigh byla vděčná, že je dělí dva metry. S Ruby se znala přes děti. Bývala to vítaná spoléčnice, když bylo potomstvo ještě malé – buď chodily společně na hřiště nebo se svěřovaly u káfička. „Jak se má Kelly?“

„Dobře, ale znáš to...“ Rubyiny zarudlé oči zrovna s úsměvem neladily. Byla příšerná hráčka pokeru. „Zvláštní, že se Maddy zapsala na tuhle školu. Neříkala jsi, že chceš, aby tvá dcera studovala ve městě?“

Leigh se rouška přilepila na ústa, když se její nálada změnila z mírného podráždění na „upalte tu mrchu“.

„Nazdar, dámy. Nejsou ty naše děti senzační?“ Walter stál v uličce, ruce vražené do kapes kalhot. „Ruby, rád tě vidím.“

Ruby nasedla na koště a připravovala se k odletu. „Já tebe taky, *Waltře*. Vždycky.“

Leigh si to vysvětlila tak, že o ní Ruby totéž prohlásit nemůže, ale Walter po ní střílil pohledem říkajícím *krot' se*. Zatvářila se v podobném duchu: *Jdi se vycpat*.

Celé manželství ve dvou pohledech.

„Jsem rád, že jsme ji nikdy nepřibrali do trojky.“

Leigh se rozesmála. Kéž by Walter někdy navrhl trojku. „Tohle by byla skvělá škola, kdyby to byl zároveň i sirotčinec.“

„Vážně musíš do každého medvěda štouchat ostrým klackem?“

Zavrtěla hlavou a zadávala se na strop vyzdobený zlatým listím, profesionální zvukovou aparaturu a světla. „Je to tady jako na Broadwayi.“

„To jo.“

„V bývalé Maddyině škole...“

„Měli místo jeviště lepenkovou bednu, místo světel baterky, jeden mikrofon a Maddy to připadalo jako to nejlepší na světě.“

Leigh pohladila modré sametové opěradlo sedadla před sebou. Logo Hollisovy akademie na něm bylo vyšité zlatou nití, patrně dar bohatého rodiče se spoustou peněz a špatným vkusem. Leigh i Walter byli v době před koronavirem nevěřící liberálové s krvácejícím srdcem, co podporují státní školství. Teď šetřili každý cent, aby mohla Maddy chodit do nesnesitelně snobské soukromé školy, kam se jezdilo výhradně v bavoráku a kde byly ostatní děti jen privilegovaní hajzlíci.

Třídy byly menší. Žáci se střídali ve skupinkách po deseti. Škola najala další zaměstnance na dezinfekci tříd. Všichni dodržovali pravidla. Na předměstí lockdown zasáhl málokoho. Většina rodičů se těšila tomu luxusu, že mohla pracovat z domova.

„Zlato.“ Walterův trpělivý tón jí šel na nervy. „Každý by sem svoje dítě dal, kdyby mohl.“

„Ale každý nemusí.“

V kabelce jí zabzučel telefon. Leigh cítila, jak se jí napjala ramena. Před rokem byla přepracovanou, mizerně placenou obhájkyňou prostitutek, fetišáků a zlodějíčků, kterým pomáhala proplouvat právním systémem. Dnes je kolečkem v obrovském korporátním stroji zastupujícím bankéře a majitele malých podniků, kteří páchají stejné zločiny jako její bývali klienti, ale mají peníze na to, aby se z toho vyvlékli.

„Přece od tebe nemůžou chtít, abys pracovala v neděli večer,“ divil se Walter.

Leigh se nad jeho naivitou jen ušklíbala. Musela soupeřit s desítkami kolegů, kterým bylo přes dvacet a spláceli tak vysoké studentské půjčky, že v kanceláři i přespávali. Zalovila v kabelce a řekla: „Prosila jsem Liz, aby mi nevolala, když to nebude otázka života a smrti.“

„Možná nějaký pracháč právě zamordoval manželku.“

Znovu mu uštědřila pohled *jdi se bodnout* a odemkla mobil. „Mám tu textovku od Octavie Baccaové.“

„Všechno v pohodě?“

„Jo, ale...“ Octavia se jí neozvala několik týdnů. Předtím se dohodly, že se spolu půjdou projít do botanické zahrady, jenomže Octavia nezavolala, a tak Leigh předpokládala, že má moc práce.

Leigh viděla svou zprávu z konce minulého měsíce. *Pořád platí ta procházka?*

Octavia odpověděla až teď. *Na hovno. Nezlob se.*

Pod zprávou byl odkaz na novinový článek s fotkou pěkného, zhruba třicetiletého muže, který vypadal jako pěkný, zhruba třicetiletý muž.

OBVINĚNÝ ZE ZNÁSILNĚNÍ SE DOVOLÁVÁ PRÁVA NA RYCHLÝ PROCES.

„Ale?“ ozval se Walter.

„Octavia nejspíš dělá na tomhle případu.“ Leigh si pročetla článek a vybírala detaily. „Útok neznámého člověka, žádný předchozí kontakt. Klient čelí dost vážnému obvinění. Tvrdí, že je nevinný, haha. Požaduje proces před porotou.“

„To bude mít soudce radost.“

„Porota taky.“ Nikdo nechtěl riskovat nakažení virem jen proto, aby si poslechl násilníka, co tvrdí, že nikoho neznásilnil. A i v tom dost pravděpodobném případě, že to skutečně udělal, je znásilnění poměrně nekomplikované obvinění a vyplatí se přiznat vinu. Většina žalobců se nepouští do souboje, protože do případu bývají zapleteni lidé, kteří se navzájem znají, a tyto předchozí vztahy obvykle ještě víc komplikují dosažení shody. Jako obhájce se s žalobcem dohodnete na nezákonném omezování osobní svobody nebo nižším trestu, díky němuž pachatel unikne zápisu do rejstříku sexuálních násilníků i vězení, a pak jdete domů a dáte si dlouhou horkou sprchu, abyste ze sebe tu špínu spláchl.

„Je venku na kauci?“ zeptal se Walter.

„Covidový režim.“ Vzhledem k pandemii soudci nezavírali obviněné čekající na proces. Místo toho nařizovali sledovací náramky a riskovali, že obvinění poruší pravidla. Vězení a vazby byly snad ještě horší než domovy důchodců. Leigh by to měla vědět. Sama se nakazila v atlantské vazební věznici.

„Žalobce nenabídl dohodu?“ vyzvídal Walter.

„Překvapilo by mě, kdyby ne, ale vlastně na tom nezáleží, když ji klient nepřijme. Není divu, že se Octavia dřív neozvala.“ Zvedla hlavu od telefonu. „Hele, myslíš, že bych mohla ukecat Maddy, aby si se mnou chvíli poseděla u tebe na terase, když nezačne pršet?“

„Mám deštníky, zlato, ale víš přece, že po představení má mejdan s kámoši.“

Leigh se do očí nahrnuly slzy. Nesnášela ten pocit, že stojí za výlohou a dívá se dovnitř. Uběhl rok a ona pořád chodila do Maddyina prázdného pokoje a minimálně jednou za měsíc si tam pobřečela. „Bylo to pro tebe taky tak těžké, když bydlela se mnou?“

„Je mnohem jednodušší potěšit dvanáctiletou holku než bojovat o pozornost šestnáctileté.“ Kolem očí se mu utvořily vrásky. „Moc tě miluje, zlato. Jsi nejlepší máma, jakou může mít.“

Teď už se rozplakala. „Jsi hodný chlap, Waltere.“

„K vlastní škodě.“

Nežertoval.

Zablikala světla. Přestávka se chýlila ke konci. Leigh už se chtěla posadit, když jí znovu zabzučel telefon. „Práce.“

„Máš štěstí,“ zašeptal Walter.

Proplétala se uličkou k východu. Několik rodičů si ji měřilo přes roušky. Zda to bylo kvůli momentálnímu vyrušení nebo roli, kterou sehrála v té vánoční rvačce, netušila. Nevěnovala jim pozornost a předstírala, že zírá do mobilu. Na

displeji se objevilo BRADLEY, což bylo zvláštní, protože když jí volala sekretářka, ukazovalo se BRADLEY, CANFIELD & MARKS.

Stála uprostřed směšně snobské lobby a ignorovala zlaté svícny, které patrně někdo ukradl ze skutečné hrobky. Walter tvrdil, že je vysazená na okázalé projevy bohatství, jenomže Walter nepřespával v prváku na právech v autě, protože neměl na nájem.

Vzala telefon. „Liz?“

„Ne, paní Collierová. Tady Cole Bradley. Doufám, že neruším.“

Málem spolkla jazyk. Leigh Collierovou a muže, který firmu založil, dělilo dvacet pater a asi stejně tolik milionů dolarů. Viděla ho jen jednou, když čekala v přízemí na výtah a Cole Bradley si tlačítkem přivolával soukromou kabinu, která jezdila jen do horního poschodí. Vypadal jako vyšší, štíhlejší verze Anthonyho Hopkinse, pokud by tedy Anthony Hopkins začal chodit k plastickému chirurgovi hned po absolvování právnické fakulty Georgijské univerzity.

„Paní Collierová?“

„Ano... já...“ Pokusila se vzpamatovat. „Promiňte, jsem na školním divadelním představení své dcery.“

Se zdvořilostmi se neobtěžoval. „Mám tu jednu delikátní záležitost, která si žádá vaši okamžitou pozornost.“

Údivem otevřela ústa. Leigh nebyla v právnické firmě Bradley, Canfield & Marks žádná eso. Dělalá dost na to, aby si zajistila střechu nad hlavou a dceři soukromou školu. Cole Bradley zaměstnává minimálně stovku mladých právníků, kteří by jí kvůli tomuhle telefonátu vrazili kudlu do zad.

„Paní Collierová?“

„Promiňte,“ hlesla Leigh. „Já jen... upřímně, pane Bradley, udělám, cokoli budete chtít, ale nejsem si jistá, zda jsem ta pravá.“

„Upřímnost za upřímnost, paní Collierová. Až do dnešního večera jsem ani netušil, že existujete, ale klient si vyžádal výslovně vás. Právě teď čeká v mojí kanceláři.“

Teď už byla opravdu zmatená. Jejím nejprestižnějším klientem dosud byl majitel skladu s potřebami pro domácí mazlíčky, jehož obvinili z vloupání do domu bývalé manželky a močení do její zásuvky se spodním prádlem. Z případu si utahovali v jedněch atlantských alternativních novinách, ale Leigh dost vážně pochybovala, že by Cole Bradley četl *Atlanta INtown*.

„Jmenuje se Andrew Tenant,“ pokračoval Bradley. „Určitě jste o něm slyšela.“

„Ano, pane, slyšela.“ Leigh to jméno znala jen díky tomu, že si ho právě přečetla v článku, který jí před chvílí poslala Octavia Baccaová.

Na hovno. Nezlob se.

Octavia žila se starými rodiči a manželem trpícím vážným astmatem. Existovaly jen dva důvody, proč by jí kamarádka přenechala případ. Buď se bojí jít k soudu kvůli riziku nárůstu, anebo ji klient obviněný ze znásilnění děsí. Ne že by na Octaviině motivaci momentálně záleželo, protože Leigh stejně neměla na vybranou.

„Budu tam za půl hodiny,“ slíbila Bradleymu.

Většina cestujících přilétajících na atlantské letiště si při pohledu z okénka myslí, že Buckhead je v centru, ale tahle skupinka mrakodrapů na konci Peachtree Street nebyla určena návštěvníkům konferencí, státním úřadům ani seriózním finančním institucím. Její patra byla plná drahých advokátů, spekulantů a správců soukromých financí, kteří se starali o klienty žijící na těch nejdražších adresách na jihovýchodě města.

Ústředí Bradley, Canfield & Marks se tyčilo nad buckheadskou komerční čtvrtí jako prosklený obr ukřížovaný na

vrcholu lámající se vlny. Leigh se právě nacházela v břiše příšery a pozvolna stoupala po schodišti z garáží. Parkoviště pro návštěvníky bylo zavřené. Volné parkovací místo našla teprve ve třetím podzemním podlaží. Betonové schodiště bylo jak stvořené pro vraždu, jenomže výtahy byly zamčené a ochranka v nedohlednu. Využila tedy čas a přemýšlela o tom, co se cestou dozvěděla po telefonu od Octavie Baccaové.

Anebo spíš o tom, co jí Octavia neřekla.

Andrew Tenant dal Octavii před dvěma dny padáka. Ne, nevysvětlil proč. Ano, Octavia měla pocit, že doposud byl Andrew s její prací spokojen. Ne, netuší, proč se Tenant rozhodl pro změnu, ale před dvěma hodinami dostala příkaz, aby spis předala Leigh Collierové. Esemeska „na hovno“ měla být omluvou za to, že na Leigh hodila soudní proces osm dní před jeho plánovaným začátkem. Leigh neměla ponětí, proč by klient odmítl jednu z nejlepších advokátek ve městě, když mu jde o krk, takže nakonec dospěla k závěru, že je to prostě vůl.

Mnohem větší záhadou bylo, odkud zná Andrew Tenant její jméno. Napsala Walterovi, ale toho také nic nenapadlo. Tím Leigh vyčerpala zdroje z minulosti, protože Walter byl jediná osoba vyskytující se v jejím současném životě, která ji znala předtím, než dokončila práva.

Leigh se zastavila nahoře na schodech a cítila, jak jí po zádech stéká pot. Rychle si zkontrolovala, jak vypadá. Na divadelní představení se moc nevyparádila. Vlasy si stáhla do babského drdůlku, oblékla si džíny a vybledlé tričko s potiskem členů rockové kapely Aerosmith, jen aby se lišila od těch potvor s kabelkami Birkin v hledišti. Bude se muset cestou nahoru zastavit u sebe v kanceláři. Jako všichni ostatní si v práci nechávala oblečení k soudu. V zásuvce psacího stolu má taštičku se šminkami. Představa, že se bude muset v neděli večer líčit kvůli chlapovi obviněnému ze znásilnění, když

jinak mohla trávit čas s rodinou, ji pořádně štvala. Nesnášela tenhle barák. Nesnášela tuhle práci. Nesnášela svůj život.

Milovala svou dceru.

Sáhla pro roušku do kabelky, které Walter říkal chlebník, protože si z ní během posledního roku vytvořila přenosný pandemický miniobchod. Dezinfekce na ruce. Vlhké ubrousky. Roušky. Nitrilové rukavice pro všechny případy. Ve firmě je dvakrát týdně testovali a Leigh už covid prodělala, ale se všemi těmi mutacemi, co řádí okolo, je lepší mít se na pozoru.

Natáhla si roušku za uši a jukla na hodinky. Ještě zvládne vyšetřit pár vteřin pro dceru. Leigh pátrala v tašce po výrazném modro-zlatém pouzdru Hollisovy akademie, v němž nosila soukromý mobil. Na displeji měla fotku Tim Tama, jejich rodinného psa, protože hnědý labrador jí poslední dobou prokazoval ztraceně víc lásky než její vlastní dcera.

Při pohledu na displej si vzdychla. Na velikou omluvu kvůli předčasnému odchodu Maddy neodepsala. Rychlá kontrola instagramu odhalila dceru tančící s kamarády na malé party na místě připomínajícím sklep Keely Heyerové. Na sedacím vaku v rohu spal Tim Tam. Tolik k bezpodmínečné oddanosti.

Leigh přejela prstem přes displej a natukala Maddy další zprávu. *Mrzí mě, že jsem musela odejít, zlato. Moc tě miluju.*

Jako pitomá čekala chvíli na odpověď a teprve potom otevřela dveře.

V přehnaně klimatizované lobby ji obklopila chladná ocel a mramor. Leigh kývla na člena ochranky v kabině z plexiskla. Lorenzo se hrbil nad polévkou, ramena vytažená k uším, misku těsně u úst. Leigh se vybavil sukulent, který matka mívala na kuchyňském okně.

„Paní Collierová.“

Při pohledu na Colea Bradleyho stojícího u výtahů Leigh málem zpanikařila. Ruka jí vyletěla k týlu hlavy. Cítěla, jak

jí z drdolu lezou pramínky vlasů jako chapadla chobotnice. Obnošené tričko s potiskem bylo veřejnou urážkou pro jeho italský oblek šitý na míru.

„Přistihla jste mě při činu.“ Zastrčil si do náprsní kapsy balíček cigaret. „Šel jsem si ven zakouřit.“

Leigh cítila, jak se jí zvedá obočí. Bradleymu ten barák prakticky patří. Nikdo mu tu nemůže nic zakazovat.

Usmál se. Nebo jí to tak alespoň připadalo. Bylo mu už přes osmdesát, ale pleť měl tak vypnutou, že se mu pohnuly jenom špičky uší.

„Vzhledem k politické atmosféře je vhodné, aby lidé věděli, že hraju podle pravidel,“ řekl.

Zacinkal soukromý výtah pro vedení firmy. Znělo to, jako když si lady přivolává komorníka s odpoledním čajem.

Bradley si z náprsní kapsy vyndal roušku. *I tohle je patrně jen pro efekt*, pomyslela si Leigh. Věkově spadal do první skupiny pro očkování. Jenomže vakcína bude propustkou z vězení teprve ve chvíli, když se nechají naočkovat skoro všichni ostatní.

„Paní Collierová?“ Bradley na ni čekal u otevřených dveří výtahu.

Leigh zaváhala, jelikož měla velké pochybnosti, že podřízeným je do luxusní kabiny dovolen vstup. „Chtěla jsem se zastavit u sebe v kanceláři a převléknout se do něčeho profesionálnějšího.“

„To není třeba. Všichni víme, že je pozdě.“ Naznačil, aby nastoupila první.

I s jeho svolením si Leigh připadala jako zloděj, když vkročila do luxusního výtahu. Přitiskla lýtka k úzké červené lavičce u zadní stěny. Dovnitř do soukromého výtahu nakoukla jen jednou, a nyní jí při pohledu zblízka došlo, že černé stěny jsou potažené pštroší kůží. Podlahu tvořil jeden obrovský panel mramoru. Strop a tlačítka pro jednotlivá poschodí

byly lemované červeně a černě, protože když člověk vystuduje Georgijskou univerzitu, tak je na to celý život patřičně hrdý.

Dveře se zrcadlem se zavřely. Bradley stál rovně jako pravitko. Měl černou roušku s červenými tkaničkami. Špendlík v klopě s obrázkem Uga, psího maskota georgijských Bulldoků. Stiskl tlačítko na panelu a vyslal je tak na cestu do nejvyššího patra.

Leigh zírala přímo před sebe a v duchu si opakovala pravidla etikety. V plebejských výtazích bývaly nápisy, které vás varovaly, abyste udržovali rozestupy a nebavili se. Nic takového tu neviselo, dokonce ani cedulka s datem poslední technické kontroly. V nose ji šimrala Bradleyho kolínská smíšená s cigaretovým kouřem. Otevřela pod rouškou ústa, aby se nadechla.

Bradley si odkašlal. „Zajímalo by mě, paní Collierová, kolik vašich spolužáků ze střední školy Lake Point vystudovalo Severozápadní s vyznamenáním?“

Pečlivě se připravil, zatímco ona prorážela zvukovou bariéru, aby dorazila včas. Věděl, že vyrostla v té horší části města. Věděl, že se dostala na prvotřídní právnickou fakultu.

„Dostala jsem se do pořadníku Georgijské univerzity,“ řekla.

Představila si, jak by asi povytáhl obočí, kdyby mu to botox dovolil. Cole Bradley nebyl zvyklý na to, že jeho podřízení mají i nějakou osobnost.

„Na stáži jste byla u právnické firmy pro chudé se sídlem v Cabrini Green. Po studiu na Severozápadní jste se vrátila do Atlanty a nastoupila do Společnosti právní pomoci. Po pěti letech jste si otevřela vlastní praxi specializovanou na trestní obhajobu. Vedla jste si vcelku dobře, než pandemie zavřela soudy. Na konci tohoto měsíce oslavíte roční výročí u BC&M.“

Čekala na otázku.

„Vaše rozhodnutí mi připadají trochu obrazoborecká.“ Odmíchl se a dával jí tak příležitost vložit se do hovoru. „Předpokládám, že jste měla stipendium, tudíž vám volbu kariéry nediktovaly výhradně finance.“

Leigh stále čekala.

„A přesto jste nastoupila do mojí firmy.“ Další odmlka. Další ignorovaná příležitost. „Bylo by nezdvořilé poznamenat, že ke čtyřicítce máte podstatně blíž než většina lidí, které přijímáme?“

Podívala se mu do očí. „Bylo by to naprosto přesné.“

Nepokrytě si ji prohlížel. „Odkud znáte Andrewa Tenanta?“

„Neznám ho a netuším, odkud zná on mě.“

Bradley se zhluboka nadechl a pak řekl: „Andrew je potomek Gregoryho Tenanta, jednoho z mých prvních klientů. Známe se celou věčnost, sám Ježíš Kristus nás seznamoval. I on byl na čekací listině Georgijské univerzity.“

„Ježíš, nebo Gregory?“

Lehce se mu zachvěly uši, což patrně znamenalo, že se usmál.

„Automobilový koncern Tenant začínal v sedmdesátých letech s jednou prodejnou Ford. Na to, abyste si pamatovala jejich reklamy, jste moc mladá, ale vyznačovaly se velice dobře zapamatovatelným cinkáním. Gregory Tenant senior a já jsme byli na univerzitě ve stejném bratrstvu. Po jeho smrti zdědil podnik Greg mladší a proměnil ho v síť osmatřiceti autosalonů po celém jihovýchodě. Greg vloni zemřel na velice agresivní formu rakoviny. Běžný provoz firmy převzala jeho sestra. Andrew je její syn.“

Leigh stále ještě přemítala, zda dnes ještě někdo používá slovo *potomek*.

Výtah zazvonil. Dveře se otevřely. Byli v nejvyšším poschodí. Cítila, jak chladný vzduch bojuje s deštníkem venkovního

vedra. Ocitli se v prostoru obrovském jako letištní hangár. Lustry byly zhasnuté. Jediné světlo tu vydávaly lampičky na psacích stolech z nerezů a skla, které stály na strážích před zavřenými dveřmi kanceláře.

Bradley došel doprostřed místnosti a zastavil se. „Pokaždé mi to vyrazí dech.“

Leigh věděla, že má na mysli výhled. Stáli totiž na dně obrovské vlny, která se vypínala na budově. Obrovské skleněné tabule, které se u vrcholu stýkaly, měřily minimálně dvanáct metrů. Poschodí se nacházelo nad úrovní světelného smogu, takže bylo vidět na hvězdy poblikávající na noční obloze. Dole v dálce vytvářela auta jedoucí po Peachtree Street červenobílou linku, která se táhla až k zářícímu centru města.

„Vypadá to jako sněhová koule,“ podotkla.

Bradley se k ní obrátil. Sundal si roušku. „Jaký máte postoj ke znásilnění?“

„Jsem jednoznačně proti.“

Jeho výraz jí prozradil, že doba, kdy může projevat svou osobnost, už pominula.

„Měla jsem takových případů spoustu,“ řekla. „Podstata obvinění je irelevantní. Většina mých klientů je ve skutečnosti vinna. Žalobce to ovšem musí prokázat bez důvodných pochybností. A vy mi platíte obrovské peníze za to, abych tyto důvodné pochybnosti objevila.“

Přikývl, jako by ho její odpověď potěšila. „Ve čtvrtek se vybírá porota, proces začne od zítřka za týden. Žádný soudce to neodročí jen kvůli výměně právního zástupce. Můžu vám nabídnout dva asistenty na plný úvazek. Bude ta zkrácená lhůta problém?“

„Je to výzva,“ opáčila Leigh. „Ale ne problém.“

„Andrewovi nabídli mírnější obvinění výměnou za roční podmínku s dohledem.“